

عنوان مقاله:

شناسایی و اجرای موافقت نامه های حل و فصل اختلاف بین المللی ناشی از میانجیگری در چارچوب کنوانسیون سنگاپور

محل انتشار:

دانش حقوق مدنی، دوره 10، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سیده فرنگ فصیحی لنگرودی - دانشجوی دکترای گروه حقوق بین الملل، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

رضا موسی زاده - استاد گروه حقوق بین الملل، دانشکده روابط بین الملل وزارت امور خارجه، تهران، ایران

علیرضا ایرانشاهی - استادیار گروه حقوق خصوصی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

کنوانسیون سنگاپور در خصوص میانجیگری معاهده ای است چندجانبه که توسط کمیسیون حقوق تجارت بین الملل (آنسیترال) ایجاد شده و چارچوب متحدالشکل و کارآمدی را برای اجرای موافقت نامه های حل و فصل اختلافات ناشی از میانجیگری فراهم کرده است. هدف از پژوهش حاضر بررسی سازوکار پیش بینی شده در کنوانسیون سنگاپور به منظور شناسایی و اجرای موافقت نامه های حاصل از میانجیگری است. در این مقاله به روش تحقیق توصیفی - تحلیلی و بر مبنای مطالعات کتابخانه ای، با تحلیل و تشریح قلمرو و آیین اجرایی موافقت نامه های مذکور و نیز شرایط و موانع درخواست اجرا در چارچوب کنوانسیون سنگاپور به این نتیجه دست یافتیم که کنوانسیون سنگاپور و قانون نمونه میانجیگری می تواند پاسخی به نگرانی عدم ضمانت کافی موافقت نامه های ناشی از میانجیگری باشد. نخست آنکه دادگاه ها موافقت نامه های حل و فصل اختلاف را بدون نیاز به طرح دعوا تحت عنوان نقض قرارداد به رسمیت شناخته و اجرا نمایند و دوم اینکه موافقت نامه های واجد شرایط بر اساس کنوانسیون، دارای اعتبار امر قضاوت شده تلقی گردند. همچنین در خصوص کشورهایی که همانند ایران دارای قانون میانجیگری نیستند، مناسب است تا کنوانسیون سنگاپور را همراه با قانون نمونه میانجیگری ۲۰۱۸ یا مقررات مشابه آن تصویب کند.

کلمات کلیدی:

کلیدواژه ها: میانجیگری، موافقت نامه های حل و فصل اختلافات بین المللی، کنوانسیون سنگاپور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1680139>

